

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma, Sive Avrea Armilla Bartholomæi Fvmi Placentini,
ordinis Prædicatorum, ac hæreticæ prauitatis Inquisitoris**

Fumo, Bartolomeo

Antverpiae, 1570

Peregrinvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30427

licet non satisfaciat Deo, satisfacit tamen ecclesie: ita quod non tenetur amplius reconferri de illis peccatis rite confessis, pro quibus data est penitentia, neque tenentur eandem penitentiam reiterare, sed potest cum alia Deo satisfacere. *supra*, Confessio sacramentalis. §. 10. *Infra*, Satisfactio. §. quinto.

¶ *In ultimo vitæ*, secundum Thom. in 4. sent. d. 20. quilibet peccator potest penitentiam peragere: quia manet in eo usus liberi arbitrij, quo mediante Dei auxilio potest ad gratiam se quilibet disponere, quanquam talis penitentia sit valde dubia: secundum Augu. per e. quem penitet. de pen. d. 7. Idem qui a dubio vult liberari, dum sanus & mentis compos est, penitentiam agat.

PERCVSSIO.

¶ *PERCVTERE* aliquem, id est, verberibus affigere contra iustitiam, peccatum mortale ex suo genere est: quia & ei nocumētū infertur, & iniuria. Si tamen percussio levis sit, & parua iniuria, propter imperfectionē actus erit venialis culpa. Quod si percussio fiat secundum iustitiam ab eo, qui auctoritatem corrigendi habet, ut a prælato, patre, iudice, vel huiusmodi, peccatum non est, nisi in corrigendo modum excederent, vel animo iniuriandi, & non ex charitate facerēt: non tamen possunt mutilare, vel occidere, nisi sint domini alicuius perfectę communicatis, ut sunt principes civitatum, & huiusmodi, non autem princeps vnius tantum familiæ, vel collegij: ex Sanct. Thom. secunda secundę. q. 65. a. 2.

¶ *CLERICI* in minorib⁹ causa correctionis possunt verberari, etiam pro leuibus culpis, nō autem in sacris existentes, nisi pro maioribus criminib⁹ debent verberari. ca. cum beatus. 45. dist. & c. disciplina.

¶ *REGULARES* verberantur a prælatis iuxta tenorem suarum constitutionum, etiam pro leuioribus. citra tamen sanguinem. c. reprehensibilis. de appel. in fin. Intellige effusionem enor

mem: secundum Gul. ar. in cap. archie piscopatū. de rap. In huiusmodi autem correctionibus debet attendi consuetudo, quæ est optima legum interpretis: quia quandoque consuevit fieri percussio per prælatum, quandoque per alium de mandato ipsius, & corā. Vide Tab. ver. excommunicat. j. casu primo. §. 7.

¶ *EPISCOPO* non licet aliquē proprijs manibus verberare. c. non liceat. 86. d. Alijs autem prælatis sic. d. 44. §. Salomon.

¶ *RELIGIOSI* nō debēt verberari per laicos, nisi quando sunt incorrigibiles, vel aliter reprimi non possunt, sed per alios regulares vel seculares clericos. Quomodo autem, & pro quo crimine fiat degradatio, vide But. in cap. & si. de iudi. Silu. versic. degradatio. §. 4.

PEREGRINVS.

¶ *PEREGRINI* propriē, qui vadūt ad visitandum alienas ecclesias, vel sanctorum corpora, sunt sub protectione ecclesiar. capitu. innouamus. de treu. & pa. & qui eos spoliant rebus suis, sunt excommunicandi. capitu. si quis Romipetas. 24. qu. 3. Nunc autem per processum cutis sunt excommunicati, qui peregrinantes Romam, & Hierusalem spoliant. *supra*, Excommunicatio 4.

¶ *RES* peregrinorum sunt suorum hereditum, & debent eis restitui quando moriuntur, si commodē possunt inueniri, aliter qui capiunt animo nō restituendi, mortaliter agunt. Si autē non possunt inueniri, vel non commodē possunt hereditibus restitui, quia sunt in longinquis partibus, vel esset opus magna expensa, vel huiusmodi, debet pauperibus erogari, non obstante statuto vel consuetudine in contrariū. secundum Host. Contra enim diuinā legem consuetudo non tenet, nec contra bonos mores.

¶ *QUOMODO* peregrini possūt admitti ad ordines, & ad alia, si habent literas testimoniales sui episcopi, cuius sigillum sit notum: vide capit. cum secundū, de pꝛben. & c. sopit. de cen.

¶ 3 3 3

Si probant se amisisse literas, & earum tenorem, admittuntur. cap. cum olim. de priui.

4 PEREGRINI, & viatores, ubicumque se inueniunt in paschate, possunt absolui, ex declaratione Eugenij III. supra, Absolutio. §. 16. Et si recesserunt cum licentia sui parochiani, vel Episcopi, intelliguntur etiam habere licentiam consistendi, & accipiendi communionem, si in paschate se alibi inueniunt, nisi expresse reseruauerint sibi aliquos casus. Ex quo enim dat licentiam, & non reseruat, videtur concedere. Accedentes etiam ad Papam ex iusta causa, siue in fauore suum, siue alterius: secundum Pan. in cap. meminimus. de app. post Innocent. sunt sub Apostolica protectione, ut interim contra eos non procedatur. Vide Sil. ibi. q. 2.

PERFIDIA.

PERFIDIA, qua homo non attendit promissum, peccatum est: quia contra virtutem fidei. & si iocosa, vel officiosa, venialis est: si autem perniciofa, quia videlicet nocet proximo quod ad animam, vel quod ad corpus, vel quod ad bona alia notabiliter, est mortalis. Si autem pro re parua, vel in primis motibus, vel sine intentione violandi finem, vel nocendi proximo, sed ex obliuione, vel ignorantia, vel confidentia, vel huiusmodi, venialis erit. quia tunc formaliter non erit perfidia, iuxta regulas mendacij. Ex his declarationem multorum, quae possunt accidere non seruantibus fidem, elicere potes. Concord. Caieta. ver. perfidia.

PERICVLVM.

EXPONENS se periculo mortaliter peccandi, ut faciens rem, de qua dubium est, an sit licita, vel non, mortaliter peccat: quia sic potius vult transgressionem diuini precepti, quam abstinere a tali opere. Similiter peccat mortaliter vadens ad locum, siue cum societate, siue non, ubi est periculum peccandi mortaliter, & timet peccare, vel propter aspectum, vel persuasiones, vel commoditates, vel huius-

modi. Non enim hoc ex suo genere mortale est: quia nunquam homo cogitur ad peccatum mortale, sed ex conditione personae, quae scit se fragilem, & dubitat cadere: eo maxime si per experientiam nouit se pro talibus cecidisse: quia scriptum: Si oculus tuus scandalizat te, & car. Si vero constitem se credit, & necessitas illuc eundi urget, non peccat mortaliter: secus autem non urgente necessitate: secundum Caietanum ibi. Exponere autem se corporali periculo, ad vitandum animae periculum, & propter Dei honorem, laudabile est.

PERIVRVM.

PERIVRVM, quod proprie est falsum iuramentum, mortale peccatum est: quia Deo fit iniuria, & contra illud preceptum Leui. 19. Non perurabis in nomine meo. Ad discernendum autem quando est mortale, attende quando est formale periurium, ut cum quis aduertit se falsum iurare, & vult iurare. Sic enim semper est mortale. Si autem non intendit iurare falsum, & tamen iurat, dicitur periurium materiale. Quando autem homo prudens & sciens periurat, semper mortaliter agit. Si vero periurat ex lapsu linguae, aut inaduerter, vel igne, non erit mortale: quia actus non est perfectus, sed tantum periurium materialiter. Si tamen iste actus rediret in naturam suae formae, ut cum quis non intendit falsum iurare, tamen iurat falsum, non curans adhibere curam, ne falsum iuret, tunc esset mortale: quia conuincitur potius velle periurare, quam discutere, ne falsum iuret, secundum Caiet. ibi. Parum enim de periurio videtur curare, de quo multum curandum est.

OMNE periurium, siue in affirmando, siue in negando, in quacunque materia fiat, vel quibuscunque verbis, & quacunque coactione, metu, loco, locuitate, consuetudine, vtilitate, vel excusatione fiat, peccatum mortale est, quia contra Dei preceptum: nisi ex imperfectione actus, ut dictum est.